

себе безумства дошлава следствия. Такава користь съ вснукими дошлемми извѣстными следствиями свойственна ие' само на Латинскѣ Главѣ и Латинскѣ Црькови, а не на Цариградскаго Вселенскаго Патрарха, нито на Православнѣ Вселенскѣ Црькови. На тыя подобныя користи нѣка си оставишь въ Латинской Црькви, а инаша православна Црькови не може' да ги тръпи', нито пакъ ще' ги тръпи'. Она трѣбва да ие' уиства отъ подобныхъ користи и дѣйстви, заради това азъ са уудѣж, какъвъ ответъ въремени—ти ны Патрарси щѣтъ дадѣтъ за такъва законопрѣстаниа дѣйстви на Божественнаго Врховнаго Архидястеря своего, Госнода нашего Исуса Христа!

Сяди сега смѣтъ, любезный ми прятелю, има' ли нищо въ вснукыхъ насъ Българехъ, що бы было противно на Црьковны и Гражданскы инаша законы и пракила, или ууло ли са ие' отъ нѣкого Българина, да спомаие' за особитаго Българскаго Патрарха, за коие' ма осжаждивѣтъ нѣкон—си отъ ванихъ иедиородцекъ? Сиромашки Българе трѣпнать клететы и досады за това, за коие' са боѣтъ и да помислять!

Азъ, любезный ми прятелю, увѣривамъ та истинно—христианскы, що Българе нимаъ главнѣ мыслѣ, общо наше Црьковно добро и христианскѣ итравственость, а нищо противно на христианскѣ духовнѣ или на гражданскѣ власть. Не ие' иаждно да доказваме, не трѣбва ама пакъ и да умлѣуниме за това, що въ Българскыхъ срьднѣхъ иеже отъ дѣтнства ны сж' напуатана следущаго слова Апостола Павла: „Всика душа властемъ придрѣжающимъ да повинуеться, иесть во власть, аше не отъ Бога; смѣрна же власти отъ Бога учинены сжтъ“ и пр. (Римл. XIII, 1). И вѣстинѣхъ нѣка укаже' нѣкой, когда Българе—ти сж' са противили и не сж' са покоривали на своа иауалиники и управителя? За това никой не може' да осжади' Българѣ, ако и да приведе' стотны примерѣ. Българе, какъ—то и вые сами зидете, никогда не заборавають своа дѣлности; ниша покорность иауалству и иауалиникомъ ие' толкова уиства, штоо ги твори' да са не боѣтъ отъ ниуеого. Они спорадѣ Апостола Павловыхъ словѣ, всегда творять благое не тъмно за гнѣвъ, итъ и за събѣсть и всегда до сега заслуживаѣж и заслуживѣтъ похваляж; они и даванинѣ (дани) дѣвѣтъ безъ всякаго ронаниа, зацо зидѣтъ, уи иауалинири сж' Божин слугы; они съ искренимы срьдцемъ отдавають всякому, спорадѣ Апостоловыхъ наставлении „иему же урокъ, урокъ; иему же дани, дани; иему же страхъ, страхъ; а иему же уесть, уесть.“ (Римл. XIII, 7). И съ такъвомъ иауинномъ Българе уини' ми са не сж' дѣлжи никому, итъ тъмно тмѣтъ сж' са задѣлжили, що сж' любили и любять, какъво—то своа иедиородца така исто и неедиородца си и неедиовѣрца; итъ що сж' вѣсприкали и що сега вѣсприемѣтъ тин сиромаши? нищо друго, освенъ иеднѣ неизвѣсть за любовь—тъ, за дружелюбие клететы, за прятелство злобаж, какъво—то и самъ ты то видишь. И отъ кого илывше? отъ иедновѣрцевъ си и отъ своихъ пастырѣ и учителевъ! Това нищо ие' не стрѣнимо, и що не може' да прѣнесе' ухловѣуьска природа, понеже това ие' противно не тъмно на ухловѣуьй законъ, итъ и на самъ Божий.

Азъ, любезный ми прятелю, не съмь ни Апостола Петръ ни Павелъ, итъ въ души си носж' ниша боговѣдѣниена слова, особито Апостола Павлова слова, съ коними онъ укоривѣа Галатийскыхъ Христианѣ за иепокорность—нимъ истинѣ (Галат. III, 1, 2).